

"Молитва залізо ломить"

Прийшов час і мені написати про моє чудесне оздоровлення. Хоч це сталося вже чотири роки тому, в 1998-му році, але я цього ніколи не забуду. Навіть і сьогодні, думаючи, що сталося, мені хочеться плакати. Але я хочу подякувати Богові, бо Він дав мені нагоду довше прожити й помагати своєму чоловікові і своїм внукам. Три місяці тому, Бог покликав мого чоловіка, Михайла, до себе. Тепер прийшов час моє свідчення сказати. Я хочу, щоб усі знали, який Бог добрий!

Я називаюся Параска Боднар і мешкаю в Скарборо, Канада, біля Торонто. Я з родиною належимо до католицької парафії свв. Петра і Павла в Скарборо. Мені тепер 82 роки.

В 1997-му році, в мене появився рак на кишках. У листопаді того року, мені зоперували цього рака в шпиталі Скарборо Сентенарі. Це була тяжка операція. Лікарі не були певні, чи рак не перекинувся на лімфатичну систему. Але, по довгому часі, мене пустили до дому і на Різдво й Новий Рік я вже була дома. У січні, 1998 р., я почала шести-тижневе лікування хімотерапією. Це мене дуже вимучувало і я дуже погано себе почувала. Хоч волосся я не втратила, але я постійно блювала. На додаток до цього, я втратила дуже багато ваги і почувала себе постійно невимовно втомленою. Це лікування не вартувало мені таких мук і болю. Я припинила лікування і поволі почала себе краще почувати.

Три тижні після цього, в квітні, 1998 року - тиждень перед Великоднем, я раптом почала дуже блювати, у голові мені крутилося, я почала дуже кровавити і почувала себе дуже погано. Я вже навіть не могла з ліжка встати. Мої рідні пробували мені допомогти, як тільки могли. Вони мені приносили всякі ліки, вітаміни, чаї, але ніщо мені не помагало. Моє тіло вже нічого не приймало і я цілком пересохла. Для мене було великим ударом, коли на Великдень я не могла поїхати до церкви. Замість цього, мої рідні мусіли завезти мене назад до шпиталю.

Коли мене цим разом везли до шпиталю, я думала, що до дому вже не вернуся. Мій живіт став величезний, надутий, як бальон. Мене в кишках страшно боліло і навіть здавалося, що кишки трісли. Такий це був біль. Я не могла його перенести. Лікарі мене всюди перевіряли, а в мені всередині щось трісло. У шпиталі робили всякі бадання і нічого не могли знайти і нічим не могли мені порадити. Лікарі просто не знали, чому так зі мною діється. Вони не думали, що це були наслідки операції, але й не знали, що мені бракує. Навіть перевіряли печінку - і тут все було добре. А біль все погіршувався. Ситуація вже була критична. Не було для мене ніякої ради.

Тоді моя дочка, Оля, подзвонила до д-ра Михайла й Олени Рожелюків. Вони приїхали до мене до шпиталю. Разом з Олею, зі мною ще була моя внучка, Андрійка. Ми разом помолилися на вервиці. Тоді п-во Рожелюки приложили свої медалики з Гарабандалу (з поцілунком Божої Матері) на мій жолудок і даліше молилися. Ця молитва мені відразу помогла. Медалик раптом став горячий - я аж зопріла. П-во Рожелюки зауважили, що мій жолудок почав спадати в долину. Мені стало легше, біль припинився, а я відчула -- спокій.

За кілька днів, я вернулася додому. Ніхто не вірив, що мені покращає. Самі лікарі й медсестри думали, що я вже зі шпиталю живою не вийду. Але Матінка Божа мені помогла молитвою і Бог мене оздоровив.

Від того дня, чотири роки тому, я себе почуваю дуже добре. Ліків ніяких уже не потребую. Я кожного дня дякую Богові за все і ніколи не оминаю піти до церкви. Я віддалася в руки Ісусові та його Матінці на вічні віки.

Я хочу, щоби люди знали, який добрий Господь Бог і щоби навернулися цілим серцем до Нього, щоби більше ходили до церкви і вірили і молилися, бо я знаю сама по собі, який Бог добрий. Молитва гори перенесе, молитва залізо ломить.

Дякую Тобі, Боже!

Параска Боднар
Скарборо, Онтаріо, Канада
січень, 2002 р.

The Workers of Our Lady
www.ourlady.ca
Canada

